

mafonds', bedoeld voor de bestrijding van tuberculose, de ziekte waaraan haar geliefde oudste zuster op vijftienjarige leeftijd was overleden. Dit fonds werd vanaf 1910 jaarlijks aangevuld door de landelijke Emmabloemcollecte.

De huldinging vond plaats in de Groote Schouwburg en in de Diergaarde. Op beide plaatsen waren prachtige versieringen aangebracht met veel Perzische tapijten, een aparte koninklijke loge enz. De verslaggever van de Wereldkroniek was lyrisch over het gebodene en schreef dat hij Orelia nooit gevoelvoller hoorde zingen dan hij deze middag 'Van eene Koningsvrouw' zong, en dat hij nooit schoner voordracht hoorde, nooit gelukkiger ook geïntoneerd dan mevrouw Van Eysden-Vink haar 'Hulde aan de Koningin Emma' voordroeg. Hoe zij het heeft gekund op de woorden van het Sinterklaasrijm dat Wilhelmina Besier voor de gelegenheid gemaakt had, blijft een raadsel⁶⁸).

Dan had de rede die minister dr.J.Th. de Visser op 9 januari 1929 bij haar vijftigjarig jubileum in de Zuiderkerk tijdens een plechtige herdenkingsdienst heeft gehouden heel wat meer inhoud. Deze oud-predikant van Hervormd Rotterdam noemde haar één van de beste vrouwen uit het Huis Oranje, waardeerde ook dat zij zich een nieuw levensterrein had geschapen, toen haar dochter de troon had bestegen. Hij achtte het een kunst om als men de hoogste plaats heeft bekleed, niet te vervallen in ledigheid en kribbigheid. Hij dacht haar een vérstrekkende invloed toe: 'Als ... de revolutie in Nederland geen wortel heeft kunnen schieten, maar verdwenen is gelijk zij gekomen was, dan is dat voor een groot deel te danken aan het ongerept Christelijk leven van deze vrouw'⁶⁹).

Dit brengt ons op die belangrijke gebeurtenis uit november 1918, toen de revolutie vanuit Rotterdam over ons land scheen te zullen slaan. Maar het werd de revolutie die niet doorging, al was het grootste deel van ons volk wel hevig geschrokken. Het was ook het enige moment dat het tussen koningin Emma en Rotterdam fout dreigde te gaan. De koninklijke familie nam op 27 november ontroerd de huldinging van de Rotterdamse bevolking in ontvangst. Op die dag hebben koningin Wilhelmina, prinses Juliana en ook de zestigjarige koningin-moeder gedurende tweeënehalf uur het bordes van het Raadhuis aan de Kaasmarkt niet verlaten. Prins Hendrik was te ongedurig geweest om het zo lang vol te houden. In die tijd marcheerden er zo'n 160 verenigingen aan het Stadhuis voorbij⁷⁰). Het was een ontroerende loyaliteitsverklaring aan het staatshoofd en haar huis. Ook in Rotterdam werd, evenals dat in